

PROCEDURILE DE SALVGARDARE A INTREPRINDERILOR AFLATE IN DIFICULTATE

La sfirsitul anului 2009, in noianul de ordonante si ordonante de urgenta ale Guvernului, Parlamentul a adoptat o lege care isi propune ca scop salvagardarea intreprinderilor romanesti, lege denumita - cam neindeminatic – “Lege privind introducerea concordatului preventiv si [a] mandatului ad-hoc¹”.

Mandatul ad-hoc este o procedura extrajudiciara si ultra-confidentiala, **concordatul preventiv** fiind o procedura foarte putin judiciarizata si in mare parte confidentiala.

Nici una dintre aceste proceduri nu presupune stigmatul insolventei. Si, de altfel, creditorii nu mai sunt impartiti pe clase in privinta votului asupra concordatului, votul fiind dat doar in considerarea valorii creantei, iar reducerile sau aminerile de creante fiind permise in aceeasi masura pentru orice tip de creante (cu nuanta ca, in cazul creantelor bugetare, semnarea concordatului de catre creditorul bugetar trebuie precedata de formalitatile ajutorului de stat).

Este previzibil ca, cel putin pe o perioada de 6 luni de la data intrarii in vigoare a Legii concordatului, cererile de insolventa se vor reduce drastic, in favoarea cererilor de concordat.

- **Despre preventia insolventei si utilitatea sa**

Un comentariu propriu-zis al noii Legi nr. 381/2009 privind introducerea concordatului preventiv si a mandatului ad-hoc² trebuie incadrat in tema mai larga a procedurilor de salvagardare a intreprinderii.

Un traseu ipotetic al tratamentului dificultatilor intreprinderii poate fi descris astfel :

- (i) alerta/avertizarea asupra dificultatilor;
- (ii) masurile de preventie a insolventei si, dupa caz, masurile sau procedurile de tratament extrajudiciar al crizei financiare (procedurile de salvagardare);
- (iii) protectia tribunalului (insolventa), cu posibilitatea unei reorganizari judiciare.

Pentru o imagine de ansamblu a procedurilor de preventie a insolventei sau de salvagardare a intreprinderii, conceptul de **intreprindere**, vazuta in acceptiunea sa de realitate economica, separabila de titularul sau initial, este esential.

---

¹ Din titlul oficial al legii lipseste particula “a”. Proiectul de lege avea ca titlu “Lege privind salvagardarea intreprinderilor si concordatul preventiv”. Din pacate, legea contine multe alte greseli de gramatica si formulari ciudate, unele chiar caraghioase, asa cum se va arata mai jos.

² Publicata in M. Of. nr870/14 dec. 2009.

- **Întreprinderea** este o afacere organizată de o persoană, denumită întreprinzător, pe *risc* economic propriu, activitate desfășurată, în principal, în scopul obținerii de *profit*.

Ca realitate economică, întreprinderea este un organism economic structurat de întreprinzător pe riscul său, risc ce constă în antrenarea într-o afacere a capitalului, a mijloacelor financiare și a muncii, elemente de care întreprinzătorul dispune personal sau pe care și le procură de la alții.

Din această perspectivă, sunt întreprinderi chiar și afacerile organizate de instituții publice sau de organizații non-guvernamentale care nu își propun ca scop principal al activității realizarea de profit.

- **Procedura insolvenței** este o procedură de sacrificiu, care limitează capacitatea juridică a debitorului și restrânge drepturile creditorilor.

Debitorul este, din momentul deschiderii procedurii, desesizat de afacerea sa. Libertatea sa de decizie asupra propriei afaceri este drastic limitată. Debitorul - persoană juridică, deși are organe proprii care să îi exercite drepturile, după deschiderea procedurii își vede substituite aceste organe proprii fie cu administratorul judiciar/lichidatorul fie, în cazul în care și-a declarat intenția de reorganizare și dreptul de a-și administra afacerea nu i s-a ridicat, cu administratorul special.

La rândul lor, **creditorii** suferă serioase limitări sau restricții ale drepturilor atașate, în mod obișnuit, creanței lor. În primul rând, acei creditori care nu și-au declarat în termen legal creanța contra debitorului, nu beneficiază de niciunul dintre drepturile creditorilor care au fost înscrși pe tabelul creanțelor.

În al doilea rând, creditorii ale caror creanțe sunt contestate sunt, practic, excluși de la procedură, pe perioada soluționării contestației acesti creditori contestați neavând plenitudinea drepturilor creditorilor îndreptați să participe la procedură.

În al treilea rând, garanțiile care însoțesc creanțele privilegiate își pierd parțial din eficacitate, întrucât ele nu mai beneficiază de dreptul de urmărire, executarea silită a garanțiilor fiind oprită, la fel ca și orice altă executare silită, și nu mai beneficiază decât parțial de dreptul de preferință, întrucât sumele rezultate din vânzarea bunurilor supuse garanției se distribuie titularului garanției în condițiile procedurii, adică, în caz de faliment, după plata cheltuielilor de procedură, iar în caz de reorganizare judiciară, conform programului de plăți din planul confirmat.

- **Legislația specială de evitare a insolvenței**

România a reglementat în decursul celor 20 de ani de economie de piață, numeroase **modalități de evitare** a insolvenței sau a consecințelor normale ale acesteia, în favoarea

societatilor de stat (foste intreprinderi socialiste, supuse procesului de privatizare), a regiilor autonome, a institutiilor publice, a fiscului etc. Este vorba de reglementarile in domeniul privatizarii, de legislatia ajutorului de stat, de procedurile de recuperare a creantelor AVAS, precum si de reglementarile aplicabile in cazul unor societati de stat aflate in dificultate financiara. Aceste masuri de *evitare* a insolventei se traduc prin proceduri speciale de restructurare sau lichidare, similare insolventei, dar *fara transparenta si garantiile procesuale* ale acesteia, fiind insotite de stingeri de datorii, esalonari impuse administrativ, de obligarea pe cale administrativa a furnizorilor de utilitati de a continua contractul cu societatea in cauza etc.

Pe planul dreptului comunitar european, interventia statului in crizele financiare ale intreprinderilor se manifesta fie prin sprijinul acordat intreprinderilor in dificultate, fie prin incurajarea preluarii intreprinderii in dificultate. In dreptul nostru, interventia statului in preventia sau tratamentul dificultatilor intreprinderii se manifesta in cel putin 3 modalitati : (i) privatizarea ; (ii) moratoriul legal la procedurile de insolventa ; (iii) ajutorul de stat.

Ideea de substanta a **privatizarii**, in concordanta cu principiile dreptului comunitar european, este de a da eficienta societatilor de stat sau, dupa caz, de a le scoate din zona dificultatilor financiare cu care se confrunta, adica de a preveni riscul de insolventa al acestor societati. Privatizarea este, asadar, in limitele ideilor sale fondatoare, **un mijloc de preventie a insolventei**.

Ajutorul de stat este o masura de salvagardare a intreprinderilor in dificultate in care, in mod exceptional si in conditiile restrictive stabilite de legislatia concurentei, statul sau autoritatile publice locale sprijina financiar intreprinderea, in vederea depasirii starii de dificultate.

Ajutoarele de stat nu sunt interzise *de plano* de dreptul comunitar european. Pentru a se putea considera ca ajutoarele de stat nu afecteaza "schimburile intre statele membre", ele trebuie sa fie *legitime*, sa fie facute publice si sa fie autorizate in prealabil de organismele din domeniul concurentei. In caz contrar, ajutoarele de stat sunt ilegale si sunt supuse restituirii.

- **Elemente de preventie a insolventei prin mijloace contractuale si individuale**

Intreprinderile aflate in dificultate nu trebuie neaparat sa se confrunte cu insolventa. Mijloacele alternative de solutionare a disputelor, care pun in practica solutii amiabile negociate si semnate cu fiecare dintre creditorii, in mod individual, sau cu colectivitatea acestora, pot fi utilizate in scopul preventiei insolventei.

Masurile de preventie a insolventei sunt optiuni ale debitorului, care poate sa decida, spre exemplu, (i) trecerea la un management de criza ori adoptarea uneia sau mai multor modalitati de evitare a insolventei, (ii) fuziunea cu alte societati sau divizarea in doua sau mai multe societati care sa devina independente unele de altele sau (iii) cedarea controlului asupra afacerii proprii (preluare) sau a unui pachet semnificativ din drepturile de vot (*equity*) catre un

tert care se obliga sa finanteze intreprinderea, in vederea depasirii starii de dificultate financiara.

Unele proceduri de evitare a insolventei, cum sunt negocierea cu creditorii, medierea, arbitrajul, concordatul etc., presupun atat acordul sau implicarea creditorilor, cit si medierea sau arbitrajul din partea unui tert, de preferinta un practician in insolventa.

In cazul **tranzacțiilor extrajudiciare**, costurile implicate sunt mai scăzute decit cele antrenate de procedurile oficiale de insolventa, iar abordările pe bază de negociere sunt mai flexibile decât procedurile oficiale de faliment.

Concilierea prealabila directa, obligatorie in litigiile comerciale banesti, poate conduce la evitarea insolventei daca in calitate de conciliator se interpune un tert care va face demersuri in vederea evitarii formularii unei cereri de deschidere a procedurii insolventei. Legea permite interpunerea unui mediator in procedura concilierii prealabile si este chiar recomandabil ca partile sa o faca. Intr-adevar, **medierea** da un alt continut ideii de conciliere, intrucit partile nu mai opteaza in acest caz in favoarea concilierii doar pentru a parcurge o procedura legala in drumul catre litigiu, ci ca sa rezolve disputa inainte de litigiu. Si **arbitrajul** poate fi utilizat in scopul evitarii procedurii insolventei, mai ales in cazul arbitrajului ad-hoc.

In orice caz, toate mijloacele extrajudiciare de solutionare a disputelor, de la tranzactia pura si simpla, pina la mediere, conciliere si arbitraj, precum si concordatul, au la baza **acordul de vointe al partilor**, adica debitorul si creditorii sai.

- **Conceptul de „întreprindere în dificultate”**

Legea concordatului are ca destinatie *exclusiv* intreprinderile organizate de persoanele juridice, nu si intreprinderile organizate de persoanele fizice. Nu este clar daca legea are in vedere *toate* intreprinderile organizate de persoanele juridice, intrucit, dupa ce se defineste intreprinderea (“*activitatea economica desfășurată în mod organizat, permanent și sistematic, combinând resurse financiare, forță de muncă atrasă, materii prime, mijloace logistice și informație, pe riscul întreprinzătorului?*”), se adauga precizarea “*în cazurile și în condițiile prevăzute de lege*”, ceea ce ar putea presupune ca, prin legi speciale, intreprinderile publice ar putea fi exceptate de la aplicabilitatea Legii concordatului (o situatie analoaga este cea relativa la regiile autonome, fata de care nu se aplica Legea insolventei, ci o potentiala lege speciala).

Dar, in lipsa de alte precizari sau restrictii, rezulta ca Legea concordatului se aplica si titularilor intreprinderilor publice, si nu numai persoanelor juridice de drept privat care organizeaza intreprinderi.

Legea concordatului defineste **întreprinderea în dificultate** drept “întreprinderea al cărei potențial de viabilitate managerială și economică se află într-o dinamică descrescătoare, dar al cărei titular execută sau este capabil să execute obligațiile exigibile”.

O formula relativ mai clara ne ofera legislatia comunitara europeana in materie de ajutor de stat³.

Astfel, pentru a fi eligibila pentru un ajutor de stat (si prin analogie, pentru un aplicabilitatea procedurii de mandat ad-hoc sau de concordat), intreprinderea vizata fie (i) prezinta caracteristicile uzuale ale intreprinderii aflate in dificultate, adica are pierderi, are cifra de afaceri in scadere, are stocuri prea mari sau supraproductie, are datoriile mari si activ net in scadere sau negativ, fie (ii) nu reuseste sa se redreseze cu resursele proprii sau cu fonduri furnizate de proprietari/actionari si (iii) pe termen scurt sau mediu este in pericol de a iesi din circuitul de afaceri, adica de a dispare ca intreprindere, cu tot cortegiul de consecinte nefavorabile asupra *stakeholder*-ilor sai.

Salvgardarea intreprinderii depinde intr-o mare masura de **recunoasterea timpurie a dificultăților financiare**. Avertizarea asupra situatiei de criza a intreprinderii poate proveni din surse externe (banci, auditori externi) sau din surse interne (informatie contabila, auditori interni sau cenzori).

Bancile si, in general, sistemul financiar-bancar sunt o sursa importanta de informare asupra dificultatilor financiare ale intreprinderilor. Sistemul financiar-bancar, cel putin dupa Acordul Basel II, este construit in asa fel incit *sa se asigure el insusi si sa asigure bancile contra riscurilor de insolventa a clientilor lor*.

Auditori externi reprezinta o alta sursa de informatii pentru avertizarea timpurie asupra dificultatilor intreprinderii. Auditorii pot să acorde consultanță societăților, atunci când examinarea situațiilor contabile anuale indică semne de dificultăți financiare sau criza.

Procedurile de **scoring** si cele de **rating** (evaluarea bonitatii si, respectiv, a gradului de risc al unei afaceri) sunt, de asemenea, surse importante de informatii pentru avertizarea timpurie. In functie de pozitia in clasamenetele de rating, intreprinderea analizata prezinta o credibilitate mai mica sau mai mare pentru investitorii in produsele financiare ale acesteia, pentru eventualii imprumutatori (prin credite, obligatiuni sau GDR-uri) sau pentru clientela.

Avertizarea timpurie isi poate gasi sursa si in mecanismele interne de functionare a unei societati comerciale pe actiuni. Legea societatilor comerciale reglementeaza o procedura de **alertare** fata de criza, procedura ce se poate derula, in special, prin cenzori sau prin auditorii interni, dar si prin actiunea individuala sau colectiva a actionarilor.

De asemenea, **consiliile de administratie** care vor fi delegat o parte din atributiile lor catre directori (in sistemul monist), precum si **consiliul de supraveghere** (in sistemul dualist), au ca principale atributii controlul si supravegherea managementului, primul element controlat si supravegheat fiind, desigur, gestiunea afacerilor societatii. In cadrul acestor consilii, de altfel, pot fi constituite **comitete specializate de audit**, care sunt insarcinate cu evaluarea gradului de risc al afacerii societatii si a atitudinii managerului fata de acest risc.

---

³ Regulamentul (CE) nr. 794/2004 al Comisiei Europene de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 659/1999

- **Procedura mandatului ad-hoc si a concordatului preventiv**

Mandatul ad-hoc

Ca metoda de prevenire a aparitiei starii de insolventa, un debitor a carui intreprindere se afla in stare de dificultate poate cere presedintelui tribunalului numirea unui mandatar ad-hoc, printr-o cerere care să cuprindă o “descriere detaliată a *motivelor* care fac necesară numirea unui mandatar ad-hoc”.

Conform Legii concordatului, numirea mandatarului este o procedura ne-publica, ea desfasurandu-se in camera de consiliu, in fata presedintelui tribunalului, cu convocarea doar a debitorului si a mandatarului ad-hoc propus. Cererea, precum si eventualele acte anexate se inregistreaza intr-un registru special, ne-public. Dupa numirea mandatarului, procedura se menține confidențială pe toată durata sa.

Dacă presedintele tribunalului constată că dificultățile întreprinderii debitorului sunt “serioase”, iar mandatarul ad-hoc propus întrunește condițiile legii pentru exercitarea acestei calități, va desemna, prin încheiere irevocabilă, mandatarul ad-hoc propus de debitor.

Mandatarul ad-hoc este un *tert independent* atit de debitor cit si de creditorii. El nu este un mandatar al debitorului si nu e nici mandatar al colectivitatii creditorilor, ci *mandatar al presedintelui tribunalului*. De aici si potentialul de negociere si de credibilitate mai ridicat al mandatarului ad-hoc fata de cele ale debitorului.

Legea concordatului fixeaza un termen de 5 zile in care debitorul si mandatarul ad-hoc propus sunt convocati, in camera de consiliu, pentru a se solutiona cererea. Convocarea se face prin agent procedural, dar daca debitorul depune personal cererea, el poate lua termen in cunostinta si poate anunta personal mandatarul ad-hoc propus pentru a se asigura ca acesta se prezinta la convocare.

Dupa desemnare, mandatarul ad-hoc va avea sarcina de a realiza, în termen de 90 de zile, o *înțelegere între debitor și unul sau mai mulți creditorii* ai săi, în vederea depășirii stării de dificultate în care se află întreprinderea debitorului, a salvagărdării întreprinderii, a păstrării locurilor de muncă și a acoperirii creanțelor asupra debitorului.

In indeplinirea acestei sarcini, mandatarul ad-hoc va putea propune ștergeri, reeșalonări sau reduceri parțiale de datorii, continuarea sau încetarea unor contracte în curs, reduceri de personal, precum și orice alte măsuri consideră a fi necesare. Negocierea se va desfasura, evident, in relatiile cu *creditorii relevanti* (banci, fisc, furnizori de utilitati, principalii furnizori, reprezentantii salariatilor), intrucit, pe de o parte, acestia sunt intr-o mai mare masura expusi riscului insolventei debitorului si, in plus, sunt intr-un numar mai redus, ceea ce faciliteaza negocierea.

Acceptând propunerile mandatarului ad-hoc, creditorii relevanți vor trebui să acorde debitorului : (i) un moratoriu față de creanțele scadente sau care vor deveni scadente într-un termen scurt (aminarea urmăririlor silite, a acțiunilor judiciare sau extrajudiciare sau a cererilor de declansare a procedurilor de insolvență contra debitorului) ; (ii) o stergere de creanțe, o reducere sau o înghețare la valoarea nominală a valorii creanțelor ; (iii) o esalonare a plății creanțelor scadente ; (iv) o continuare a unor contracte aflate în curs (ex.: utilizarea liniilor și facilităților de credit existente) sau, invers, o încetare sau întrerupere a altor contracte aflate în curs, dacă sunt pagubitoare pentru șansele debitorului de restructurare ; (v) o abținere de la încercarea de a-și îmbunătăți poziția individuală față de alți creditori prin obținerea de garanții sau executarea acestora, ori prin solicitarea unui tratament preferențial. În lipsa de stipulație contrară, eșecul unui astfel de acord nu înlătură modificările survenite în modalitățile de plată sau modificările propriu-zise ale creanțelor.

Dacă, după eșecul acestui acord, debitorul intră în insolvență, însăși acordul sau actele adiționale la contractele modificate ca urmare a acordului vor putea fi atacate cu acțiunea în reintregirea patrimoniului debitorului prevăzută de art. 79 și urm. din Legea insolvenței, dar și cu acțiune în nulitate absolută, dacă sunt găsite întemeiate astfel de motive.

Mandatul ad-hoc încetează, conform Legii concordatului, în următoarele trei situații :

(i) denunțarea unilaterală a mandatului de către debitor sau de către mandatarul ad-hoc; se observă că, deși mandatarul ad-hoc este o persoană independentă de debitor, el fiind numit de președintele tribunalului, legea acordă debitorului dreptul de denunțare unilaterală a mandatului; în mod normal, pentru simetrie, acest drept ar fi trebuit să aparțină președintelui tribunalului (care are poziția de mandant), și nu debitorului; textul legal poate fi calificat drept o inadvertență sau, dimpotrivă, o normă specială, care derogă de la regulile obișnuite ale mandatului;

(ii) prin încheierea înțelegerii (acordului) asupra modului de depășire a situației de dificultate financiară în care se află debitorul, înțelegere care este, de altfel, obiectivul fixat de lege mandatarului ad-hoc;

(iii) prin depășirea perioadei de 90 de zile în care mandatarul ar fi trebuit să încheie înțelegerea cu creditorii săi, fără ca acest acord să se fi încheiat.

La cererea debitorului sau a mandatarului ad-hoc, președintele tribunalului va constata încetarea mandatului ad-hoc, prin încheiere irevocabilă.

Concordatul preventiv

Deși intenția proiectului inițial al Legii concordatului era ca această procedură să fie una extrajudiciară, în varianta în vigoare a legii, concordatul preventiv este un *contract judiciar*, întrucât acordul de voință al debitorului cu majoritatea creditorilor trebuie constatat sau omologat de judecătorul sindic pentru a putea avea efecte și opozabilitate față de terți și față de toți creditorii, inclusiv cei ce nu au semnat concordatul.

Chiar si asa, concordatul este in mod esential un acord de vointa al partilor si este, pina la constatarea sau omologarea sa, confidențial, o stare pasageră si tratabila de dificultate financiara putind fi deturnata in insolvență, în lipsa confidențialității.

Beneficiari ai procedurii concordatului preventiv pot fi debitorii, persoane juridice, « care organizeaza o intreprindere aflata in dificultate financiara » (in realitate, este vorba de persoane juridice, titulare ale unor intreprinderii aflata in dificultate financiara), fara a fi in stare de insolventa.

Asadar, pentru a se putea deschide procedura concordatului preventiv, trebuie verificat daca :
(i) petentul este o persoana juridica si (ii) intreprinderea sa se afla in stare de dificultate financiara.

Excluderi indirecte de la beneficiul Legii concordatului

La o prima vedere, din dispozitiile art. 1 din Legea concordatului, ar rezulta ca sunt exclusi de la beneficiul acestei legi doar debitorii – persoane fizice si, paradoxal, creditorii. Daca in privinta excluderii persoanelor fizice, concluzia extrasa este corecta, in privinta creditorilor, excluderea de la beneficiul legii este, asa cum se va vedea imediat, doar aparenta.

Art. 13 din Legea concordatului reglementeaza 6 cazuri de excludere de la aplicabilitatea Legii concordatului :

a) Persoanele fizice sunt excluse de la beneficiul acestei legi in mod indirect, dar indubitabil.

b) Persoanele juridice care se afla in stare de insolventa sunt excluse de la beneficiul concordatului. Daca, la momentul cererii de deschidere a procedurii concordatului, judecatorul sindic constata ca debitorul se afla nu intr-o simpla stare de dificultate financiara, ci in stare de insolventa, el va respinge cererea de concordat.

c) Concordatul poate fi cerut *exclusiv de debitor*, prin reprezentantii sai legali. Nici Legea concordatului, nici Legea societatilor comerciale nu impun vreo competenta special a adunarii generale sau a consiliului de administratie pentru semnarea cererii si declansarea procedurii concordatului.

Concordatul nu poate fi cerut de **actionarii, asociatii sau membrii debitorului**, fie ei majoritari sau minoritari. Nici **creditorii** nu pot declansa procedura concordatului. La solutionarea cererii de deschidere a procedurii concordatului, acestia nici macar nu sunt citati.

Cu toate acestea, concordatul se deschide si se deruleaza in folosul comun al debitorului si al creditorilor, conform art. 2 din Lege.

d) Din rațiuni economice și psihologice, **întreprinderile mici și microîntreprinderile** ar putea fi excluse de la aplicarea Legii concordatului. Deși Legea concordatului nu conține nici o limitare relativă la dimensiunea întreprinderii debitorului, estimez că procedura concordatului va avea ca țintă predilectă întreprinderile medii și mari, din cel puțin două motive:

(i) obiectul de activitate al acestora este greu de reorientat, datorită specializării presupuse de dimensiunile întreprinderii; închiderea afacerii, care presupune costuri administrative și concedieri în masă, sunt de asemenea complicate și necesită perioade îndelungate de punere în aplicare;

(ii) dispariția acestora prin faliment poate avea consecințe nefavorabile pentru întregul mediu social și economic în care activează, începând cu salariații (care riscă să își piardă locul de muncă), comunitatea locală (care pierde venituri din taxe și impozite și urmează să suporte amplificarea șomajului pe plan local), statul român (care pierde un contribuabil și urmează să suporte cheltuielile de șomaj și reconversie profesională a celor disponibilizați), furnizori etc.

Excluderi directe de la beneficiul Legii concordatului

Poate recurge la procedura de concordat preventiv orice debitor, cu următoarele excepții:

- a) dacă împotriva debitorului s-a pronunțat o hotărâre irevocabilă de condamnare pentru infracțiuni economice;
- b) dacă împotriva debitorului a fost deschisă procedura insolvenței cu 5 ani anteriori ofertei de concordat preventiv;
- c) dacă cu 3 ani anteriori ofertei de concordat preventiv debitorul a mai beneficiat de un concordat preventiv;
- d) dacă debitorul și/sau acționarii/asociații/asociații comanditari sau administratorii acestuia au fost condamnați definitiv pentru bancrută frauduloasă, gestiune frauduloasă, abuz de încredere, înșelăciune, delapidare, măturie mincinoasă, infracțiuni de fals ori infracțiuni prevăzute în Legea concurenței, în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii prevăzute de prezenta lege;
- e) dacă membrilor organelor de conducere și/sau supraveghere ale debitorului li s-a atras răspunderea în condițiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței pentru aducerea acestuia în stare de insolvență;
- f) dacă debitorul are înscrise fapte în cazierul fiscal,

Participanții la procedura sunt debitorul, creditorii și organele procedurii (judecătorul sindic, conciliatorul, instanța de recurs).

Efectele constatarii/omologării: ștergeri, reșalonări sau reduceri parțiale de datorii, continuarea sau încetarea unor contracte în curs, reduceri de personal, precum și orice alte măsuri se consideră a fi necesare.

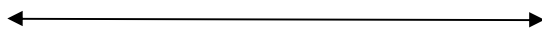
În perioada de executare a concordatului debitorul își va păstra dreptul de administrare a afacerii proprii, pentru actele de gestiune curentă. Pentru acte de valoare mare sau neobișnuite, debitorul va trebui să informeze sau să obțină acordul conciliatorului.

Un concordat – mai ales cel omologat – antrenează toate avantajele procedurii insolventei, fără a prelua și dezavantajele acesteia. Ca și în cazul insolventei, un concordat constatată oprește executarea silită și acțiunile judiciare contra debitorului (inclusiv cererea de deschidere a procedurii insolventei, în cazul omologării), valoarea datoriilor este înghețată, iar contractele în curs nu se termină și nici nu se suspendă, ci sunt continuate. Pe de altă parte, debitorul este eliberat de spectrul insolventei, nefiind atins nici de stigmatul acesteia, în timp ce își păstrează controlul asupra afacerii sale, beneficiind de ajutor specializat pentru restructurarea afacerii sale, din partea conciliatorului, care este un manager de criză.

Jurisdicția

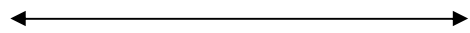
a) instanța competentă. Atribuții

b) procedura

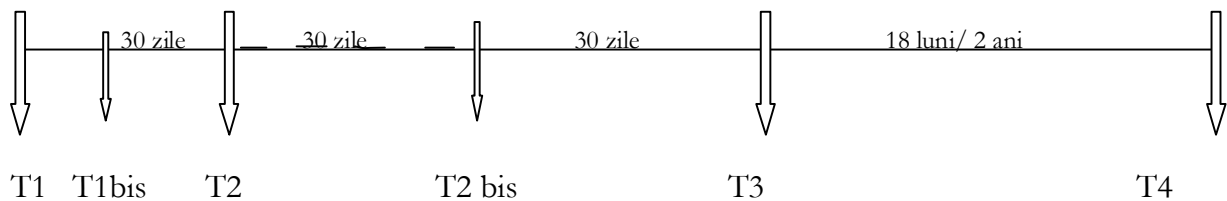
a) creditorii dizidenți pot cere insolvența

b) pot pre-exista cereri de insolvența

a) omologare – nu se poate cere insolvența/ executare silită

b) constatare – teoretic, creditorii disidenți pot cere insolvența/ executare silită

T1 – cerere deschidere procedura

T1 bis – suspendare provizorie a executării silite

T2 – oferta concordat

T2 bis – oferta concordat repetată

T3 – constatare/omologare concordat

T4 – închidere procedura

c) recurs

d) eșecul concordatului – insolvența/faliment

